

Kterou věc bych jako první udělala jako europoslancec?

Já osobně bych se zaměřila na nejproblematictější část Evropské unie a tou je její rozpočet. Zdroje nám potvrzují, že jeho výše stále roste. Podle mého názoru problém spočívá v celkové struktuře rozpočtu. Systém funguje tak, že členské státy přispívají do společné kasy a tyto peníze se jim víceméně vrátí. Ovšem ne každý stát na tom „vydělá“. Odvádění příspěvků totiž záleží na možnostech dané země. Ty vyspělejší odvádějí samozřejmě vyšší příspěvky. To jsou takzvaní čistí plátcí. Z tohoto společného rozpočtu jsou potom podporovány méně vyspělé země, neboli čistí příjemci. Situace je taková, že čistí příjemci žádají, aby se jim dostávalo více peněz, protože pro ně by to znamenalo dostat více než dát. Tím se kladou stále vyšší nároky na výdaje. Země, které přispívají do rozpočtu většími obnosy, mají na to ale jiný názor. Pro ně to totiž znamená, že budou více dávat, a nic se jim nevrátí.

Vyřešit tento problém by nebylo lehké, ale ne nemožné. Napadá mě několik východisek. Například zhotovit finanční plán, který by mohl nějak usměrnit výdaje. Ovšem vytvořit takový plán, kde by se jednalo o miliardy eur, by zabralo měsíce a měsíce příprav. Poté by to muselo být ještě schváleno celou řadou europoslanců a nakonec evropskou komisí. Navíc je zcela možné, že by s tím většina států nesouhlasila.

Jako další mě napadá o něco reálnější řešení. Navrhnout odstoupení nejsilněji dotovaného státu z Evropské unie. Nemyslím si ovšem, že by šlo vše tak rychle. Opět by se to projednávalo delší dobu. Zřejmě by byl potřeba nějaký důvod. S tím by ale nebyl problém. Nejdříve bych si zjistila celkovou zadluženost státu. Pokud by se totiž onen navrhovaný stát zadlužoval více, než povolují unijní pravidla, nebylo by o čem hovořit, a já myslím, že když stát potřebuje tak vysokou finanční podporu, je zadluženost více než pravděpodobná. Svůj návrh bych pak co nejdříve přednesla před evropskou komisí, kde by se vše pečlivě zvážilo. I kdyby vše schválili, nejsem si jistá, jestli bych tím měla vyhráno. Podle mě by následovalo ještě jakési hlasování ostatních členů Evropské unie. Vše si představuji tak, že by se svolalo zasedání jednotlivých členských států a každý by pronesl svůj názor. Hned poté by proběhlo konečné rozhodnutí. Pokud by většina členů souhlasila a návrh byl uznán za platný, znamenalo by to, že by musel ten stát odstoupit. Nevím, jestli je tady možnost nějakého odvolání, ale podle mě by to bylo zbytečné. Pochybuji, že by nějaká země jen tak změnila svůj názor.

Je mi jasné, že v Evropské unii vše probíhá asi trochu jinak než v představách patnáctileté studentky, ale i přesto je zajímavé se nad tím vším zamyslet.

Aneta Sýkorová

Obchodní akademie a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, Písek